

Ved Fremsættelsen udviste Lovforslaget Driftsindtægter til Beløb 222 Mill. Kr. og Driftsudgifter til Beløb 200 Mill. Kr., saa at der var budgetteret et Driftsoverskud paa 22 Mill. Kr.

Til 2. Behandling stillede i alt 956 Ændringsforslag, der alle var tiltraadt af Udvalget, for 2 af Ændringsforslagenes Vedkommende dog med Undtagelse af Retsforbundets Repræsentant i Finansudvalget (Funck Jensen). Af disse to Ændringsforslag drejede det ene sig om Forhøjelse af Tilskuddet til Tyendespareforeninger med 20 000 Kr. og det andet om Bevilling af yderligere 67 700 Kr. til Kunstnere og Videnskabsmænd. Funck Jensen tog i øvrigt et almindeligt Forbehold over for Lovforslaget som Helhed, og han erklærede ved 2. Behandling, at hans Parti vilde afholde sig fra at stemme om saavel Ændringsforslagene som Lovforslaget. Som Begrundelse herfor udtalte han bl. a.:

„Staten maa ud af Erhvervs- og Kulturlivet. Den første og vigtigste Forudsætning for, at Statens Virksomhedsomraade kan indskrænkes, er, at Staten ikke kæler for Understøttelsesmentaliteten i Befolkningen, men har Vilje og Besluttsomhed til at sige Stop og derefter Mod til at gennemføre en gradvis Afvikling. Heri ligger samtidig Mulighed for Skattestop og begyndende Skattenedsættelse. Og Midlet til at komme endnu videre ad denne Vej er Ophævelse af alle Love, der skaber økonomiske Særrettigheder og Varefordyrelser, samtidig med Gennemførelse af den for Forhindring af fremtidige Monopoldannelser nødvendige Lovgivning. En saadan Lovgivning vil højne Levefoden, øge Folks Evner til Selvhjælp og hermed efterhaanden overflødigøre Statens sociale Foranstaltninger.

Det er som Slutstenen paa dette økonomiske Program vi i Retsforbundet mener, at Grundskylden rigeligt kan dække de offentlige Udgifter. Det er min ubetingede Overbevisning, at dette Program noget nær er det eneste, der kan redde Folkestyret. Folkestyret kan nemlig ikke trives, hvis Kampen mellem Befolkningsgrupper om at faa Del i Statskassens Midler skal drives ret meget længere. Denne Kamp medfører uvægerlig, at alle ikke stilles lige for Loven, idet de talstærkeste Klasser og de indflydelsesrigeste økonomiske Interesser da mere eller mindre stærkt, mere eller mindre bevidst for Politikerne selv, kommer til at paavirke disse i deres Afgørelser.